

1

13 MEI

Op een dinsdag in mei, net na lunchtijd en bijna drie meter onder water in de ‘drijvende haven’ van Bristol, sloot politieduiker en hoofdagent ‘Flea’ Marley haar in een handschoen gestoken vingers om een menselijke hand. Ze schrok er een beetje van dat ze hem zo gemakkelijk gevonden had en schopte even met haar benen, zodat het drab en de motorolie van de bodem omhoog kwamen en haar lichaamsgewicht naar achteren werd verplaatst, waardoor haar drijfvermogen groter werd en ze omhoog begon te gaan. Ze moest zich naar beneden buigen, haar linkerhand onder een van de tanks van de ponton steken en een beetje lucht uit haar pak laten ontsnappen om haar stabiliteit te hervinden en weer naar de bodem te duiken, waar ze de tijd kon nemen om het voorwerp te betasten.

Het was hier pikkedonker, alsof ze met haar gezicht in de modder lag, en het had geen enkele zin om te kijken naar wat ze in haar hand had. Zoals bij elke duik in rivieren of havens moest alles op de tast gebeuren, dus moest ze geduld betrachten en de vorm van het voorwerp via haar vingers en haar arm laten doorgeven naar haar verstand, zodat ze zich er een beeld van kon vor-

men. Ze betastte het voorzichtig, deed haar ogen dicht, telde de vingers om zich ervan te verzekeren dat het inderdaad een mensenhand was en ging toen na welke vinger welke was: eerst voelde ze de ringvinger, die van haar af boog, en daaruit kon ze afleiden hoe de hand lag, met de palm naar boven. Er schoot van alles door haar heen toen ze zich probeerde voor te stellen hoe het lichaam erbij zou liggen – waarschijnlijk op de zij. Ze trok voorzichtig aan de hand. Maar er zat geen gewicht achter, en de hand kwam gemakkelijk los uit het drab. Op de plek waar een pols had moeten zitten, voelde ze slechts een ruw bot en kraakbeen.

‘Hoofdagent?’ zei agent Rich Dundas in haar oortelefoon. Zijn stem leek zo dichtbij in de claustrofobische duisternis dat ze ervan schrok. Hij stond op de kade en hield bij wat ze deed, samen met de oppervlakteassistent die haar reddingslijn vierde en het communicatiepaneel in de gaten hield. ‘Hoe gaat het daar? Je zit recht boven de opgegeven plek. Zie je iets?’

De getuige had gemeld dat hij een hand had gezien, alleen een hand en geen lichaam, en dat zat het hele team dwars. Niemand had ooit meegemaakt dat een lijk op zijn rug dreef; de ontbinding zorgde ervoor dat het met het gezicht naar beneden kwam te liggen, zodat de armen en benen in het water afhingen. Een hand was wel het laatste wat je ervan zou zien. Maar nu ontstond er een heel ander beeld; de hand was op het zwakste punt, de pols, afgesneden. Er was alleen een hand, geen lichaam; dus was het niet zo dat er tegen alle natuurwetten in een lijk op zijn rug had rondgedreven. Toch klopte er nog steeds iets niet aan de getuigenverklaring. Ze draaide de hand om en prentte in haar geheugen hoe hij erbij lag, tot in alle kleine details die ze nodig had voor haar eigen getuigenverklaring. Hij had niet begraven gelegen. Ze kon zelfs niet zeggen dat hij in de modder had gelegen. Hij lag er gewoon bovenop.

‘Hoofdagent? Hoor je me?’

‘Ja,’ zei ze. ‘Ik hoor je.’

Ze pakte de hand op, nam hem voorzichtig in haar eigen handen en liet zich langzaam zakken tot vlak boven de modder op de bodem van de haven.

‘Hoofdagent?’

‘Ja, Dundas. Ja. Ik ben er nog.’

‘Tets gevonden?’

Ze slikte. Ze draaide de hand om, zodat de vingers over die van haar lagen. Ze moest eigenlijk tegen Dundas zeggen dat ze iets gevonden had. Maar dat deed ze niet. ‘Nee,’ zei ze in plaats daarvan. ‘Nog niets. Nog niet.’

‘Wat gebeurt er?’

‘Niets. Ik zoek hier even verder. Ik laat het je weten als ik iets heb.’

‘Oké.’

Ze stak een arm in de troep op de bodem en dwong zichzelf helder na te denken. Eerst trok ze de lijn zachtjes naar beneden, terwijl ze tastte naar de driemeterknoop. Aan het oppervlak zou het lijken alsof de lijn op een natuurlijke manier werd meegetrokken terwijl ze over de bodem bewoog. Toen ze de driemeterknoop had gevonden, klemde ze de lijn tussen haar knieën om hem vast te houden en ging ze in de modder liggen op de manier waarop ze het team had geleerd uit te rusten in geval van een overdosis CO_2 , met haar gezicht naar beneden zodat het duikmasker niet omhoogkwam en haar knieën licht in de drek. De hand hield ze dicht bij haar voorhoofd, alsof ze bad. In haar helm bleef het stil, op wat statisch geruis via het oordopje na. Nu ze haar doel bereikt had, kon ze rustig aan doen. Ze maakte de microfoon los en nam even de tijd om haar ogen te sluiten en haar balans te controleren. Ze concentreerde zich op een rood vlekje in haar oog, keek ernaar en wachtte tot het zou gaan dansen. Maar dat deed het niet. Het bleef op zijn plek. Ze bleef heel stil zitten wachten, zoals altijd, tot er iets zou gebeuren.

‘Mam?’ fluisterde ze, en ze haatte de hoopvolle, sissende klank van haar stem in de helm. ‘Mam?’

Ze wachtte. Niets. Zoals altijd. Ze concentreerde zich uit alle macht en drukte licht op de botten van de hand, zodat het vreemde stuk vlees iets vertrouwds kreeg.

‘Mam?’

Er kwam iets in haar ogen dat prikte. Ze deed ze open, maar

er was niets, alleen de gebruikelijke mufte duisternis van het masker, het vage bruin van de modder die voor haar ogen zweefde en het allesoverheersende geluid van haar ademhaling. Ze vocht tegen de tranen en wilde hardop zeggen: mam, help me alsjeblieft. Ik heb je vannacht gezien. Echt gezien. En ik weet dat je me iets wilt zeggen. Ik kan het alleen niet goed horen. Vertel me alsjeblieft wat je wilde zeggen.

‘Mam?’ fluisterde ze, en toen met een gevoel van schaamte: ‘Mammie?’

Haar eigen stem kwam terug en weergalmde in haar hoofd, alleen zei hij dit keer niet *mammie*, maar klonk het meer als *idioot dat je bent*. Ze hief zwaar ademend haar hoofd en probeerde uit alle macht de tranen te verdringen. Wat had ze anders verwacht? Waarom moest ze altijd onder water huilen, de onhandigste plek die er bestond omdat ze er hilde in een masker dat ze niet kon afdoen, zoals een sportduiker kon. Misschien lag het voor de hand dat ze zich op een dergelijke plek dicht bij haar moeder voelde, maar er kwam meer bij kijken. Het water was altijd al de plek geweest waar ze zich kon concentreren, waar een soort vredigheid omhoogkwam, alsof ze daar diep in zichzelf kanalen kon openen die boven water gesloten bleven.

Ze wachtte nog een paar minuten tot de tranen effectief waren verbannen en ze wist dat ze niet verblind zou zijn of er als een dwaas zou uitzien als ze boven water kwam. Toen slaakte ze een diepe zucht en hield de losse hand omhoog. Ze moest hem dicht bij haar masker brengen, tegen de perspex bril aan, omdat ze er alleen dan iets van kon zien. En toen ze de hand van dichtbij zag, besepte ze wat haar nog meer dwarszat.

Ze maakte het microfoontje weer vast. ‘Dundas? Ben je daar?’

‘Wat is er?’

Ze draaide de hand op nog geen centimeter van haar bril om en bekeek het grijs wordende vlees en de rafelige wonden. De hand was gezien door een oude man. Heel even maar. Hij was aan het wandelen geweest met zijn kleindochter, een peuter die haar nieuwe roze laarzen in de storm had willen uitproberen. Ze hadden onder een paraplu staan kijken naar de regendruppels in

het water toen hij hem had gezien. En hier had ze hem gevonden, precies op de plek waar hij gezegd had, vlak onder de ponton. Hij had hem in dit water nooit hierbeneden kunnen zien liggen. Vanaf de ponton kon je nog geen tien centimeter in het water kijken.

‘Flea?’

‘Ja, ik was aan het denken... Heeft iemand daarboven ooit mee-gemaakt dat je hier iets kon zien in het water?’

Een pauze terwijl Dundas de vraag doorspeelde aan het team op de kade. Toen zei hij: ‘Negatief, hoofdagent. Hoezo?’

Ze legde de hand weer op de grond. Ze zou terugkomen met een zak om ledematen in te doen – ze kon er niet mee naar het oppervlak zwemmen en allerlei forensische sporen kwijtraken – maar voorlopig hield ze zich vast aan de lijn en probeerde ze na te denken. Ze probeerde een idee te krijgen van hoe de getuige de hand had kunnen zien, om dat idee vervolgens uit te werken, maar ze kreeg er geen vinger achter. Het zou wel iets te maken hebben met wat ze de vorige avond had uitgespookt. Of anders werd ze gewoon oud. Negenentwintig, volgende maand. Hé, mam, wat dacht je daarvan. Ik ben bijna negenentwintig. Nooit gedacht dat ik zo ver zou komen, of wel soms?

‘Hoofdagent?’

Ze trok de lijn langzaam mee, tegen de weerstand van de oppervlakteassistent in, zodat het leek alsof ze terugkroop langs de onderkant van de kade. Ze betastte het snoertje van de communicatieapparatuur om zich ervan te verzekeren dat het goed vastzat.

‘Ja, sorry,’ zei ze. ‘Ik was even weg. Ik heb hem gevonden, Rich. Ik kom naar boven.’

Ze stond aan de ijskoude haven met haar duikmasker in de hand en haar adem als witte wolkjes in de lucht te rillen terwijl Dundas haar afspoot. Ze was weer naar beneden gegaan met iets om de hand in te verpakken, de duik was voorbij en dit was het gedeelte waar ze een enorme hekel aan had. De schok weer uit het water te zijn, de schok van de geluiden en het licht en de men-

sen – en de lucht als een klap in haar gezicht. Ze klappertandde ervan. En de haven zag er troosteloos uit, zelfs nu in de lente. Het regende niet meer en het zwakke middagzonnetje viel op ramen, op de spitse kranen in het Great Western Dock tegenover hen en in olieachtige regenbogen op het water. Ze hadden een stuk van het terras van geïmpregneerd grenenhout achter The Moat, het restaurant aan het water, afgezet en haar mensen in de fluorescerende gele oppervlaktejasjes bewogen zich om de tafeltjes om hun spullen uit te zoeken: luchtcilinders, communicatiesysteem, vlot, brancard. Alles stond tussen de plassen regenwater op het terras.

‘Hij was het met je eens.’ Dundas draaide het water uit en knikte naar de grote ruit van het restaurant, waar de vuile en doffe weerspiegeling was te zien van de leider plaats delict, die neer stond te kijken op de geopende gele zak aan zijn voeten waarin de hand lag. ‘Hij denkt dat je gelijk hebt.’

‘Dat weet ik.’ Flea zuchtte, legde haar masker neer en trok de twee paren handschoenen uit die alle politieduikers ter bescherming droegen. ‘Maar dat zou je niet zeggen als je hem zo ziet, hè?’

Het was niet het eerste en het zou ook niet het laatste lichaamsdeel zijn dat ze in Bristol uit de modder zou halen, en behalve wat hij zei over het trieste en eenzame aspect van een overlijden was een losse hand in het algemeen geen opmerkelijk iets. Er zou wel een verklaring voor zijn, meestal iets deprimerends en afgezaagds, waarschijnlijk zelfmoord. Vaak werd het werk van de politie door de media vanaf de andere kant van de haven door zoomlenzen gadegeslagen, maar vandaag was er niemand op de Redcliffewerf. Dit was zelfs voor hen te alledaags. Alleen zij, Dundas en de LPD – de leider plaats delict – wisten dat de hand helemaal niet alledaags was en dat de pers zich in allerlei bochten zou wringen om informatie te krijgen als ze eenmaal had gehoord wat ze gemist had.

De hand was niet vergaan. Hij was zelfs helemaal gaaf, op de separatiewond na. Zo verdomde gaaf dat alle alarmbellen tegelijk waren afgegaan. Ze had de LPD erop gewezen en gevraagd

hoe de hand van de bijbehorende arm was geraakt terwijl daar zo te zien geen enkele reden voor was, niet zonder een heel bepaalde verwonding, en als zij ernaar zou moeten raden, zagen die verwondingen er niet uit alsof ze door vissentanden waren toegebracht, maar leken er eerder zaagafdrukken in het bot te staan. En hij had gezegd dat hij daar geen commentaar op kon geven voordat de sectie was verricht, maar was zij geen slimme meid? Veel te slim om de helft van de tijd onder water door te brengen.

‘Heeft iemand met de havenmeester gesproken?’ vroeg Flea nu, terwijl de oppervlakteassistent haar hielp met het duikpak en de cilinders. ‘Gevraagd hoe de stroming hier vandaag is geweest?’

‘Ja,’ zei Dundas, die zich bukte om de slang op te rollen. Ze keek neer op de bovenkant van zijn hoofd en de felrode muts die hij altijd droeg – anders kon je een stadion verwarmen met de warmte die van zijn kale hoofd kwam, zei hij. Ze wist dat hij lang en stevig gebouwd was onder het lichtgevende regenpak. Vroeger had hij haar werk gedaan, maar nu hij in de vijftig en als duiker met pensioen was, hadden ze hem aangesteld als burgertechnicus en hij ging nog steeds mee als er gedoken moest worden. Soms was het moeilijk om de enige vrouw te zijn en besluiten te nemen voor negen mannen, van wie de helft ouder was dan zij, maar aan Dundas twijfelde ze nooit. Hij stond altijd achter haar. De geniale technicus was als een vader voor de andere mensen en de uitrusting, maar af en toe kon hij enorm vuilbekken. Maar nu had hij zijn volle aandacht bij zijn werk en op die momenten was hij zo goed dat ze hem wel kon zoenen.

‘Er is wel stroming geweest, maar pas nadat de hand was gezien,’ zei hij.

‘De sluizen?’

‘Ja. Die hebben vanmiddag om veertien uur twintig minuten opengestaan. De havenmeester heeft de baggeraar uit het aanvoer kanaal laten komen om het een en ander te lossen.’

‘En de melding kwam om hoe laat?’

‘Dertien vijftig. Net toen ze de sluizen opendeden. Anders had de havenmeester wel gewacht. Dat weet ik wel zeker als

ik eraan denk hoeveel ze hier van ons houden. Hoe ze altijd alle moeite voor ons willen doen.'

Flea haakte haar vingers onder de neopreen kap en rolde die tot in haar nek, waarbij ze voorzichtig over haar gezicht en hoofd ging zodat er niets vast kwam te zitten, want als ze haar kappen inspecteerde leken ze altijd vol haren te zitten die met wortel en al waren uitgetrokken, met kleine pareltjes huid eraan. Soms vroeg ze zich af waarom ze niet net zo kaal was als Dundas. Ze liet de kap vallen, veegde haar neus af en keek zijdelings over het water naar Perrot's Bridge. Het zonlicht overgoot de twee horens met goud en daarachter bevond zich St. Augustine's Reach, waar de Frome weer bovengronds kwam en uitstroomde in de haven.

'Ik weet het niet,' mompelde ze. 'Het lijkt mij de omgekeerde wereld.'

'Hoezo dat?'

Ze haalde haar schouders op, keek naar het stuk grijs vlees op het terras tussen de twee mannenvoeten en probeerde te bedenken hoe de getuige de hand had kunnen zien. Maar er kwam niets bij haar op. Haar gedachten bleven heen en weer schieten en probeerden haar mee te nemen. Ze liet zich op een van de stoelen zakken en bracht haar hand naar haar voorhoofd. Ze wist dat al het bloed uit haar gezicht geweken was.

'Alles goed, Flea, meid? Jezus, zo zie je er niet echt uit.'

Ze lachte en ging met haar vingers over haar gezicht. 'Ja, nou, zo voel ik me ook niet echt.'

Dundas ging op zijn hurken voor haar zitten. 'Wat is er aan de hand?'

Ze schudde haar hoofd, keek neer op haar benen in het zwarte droogpak en naar de plassen water rond haar duiklaarzen. Ze had er meer duikuren op zitten dan enig ander lid van het team en ze werd geacht de leiding te hebben, dus het was verkeerd, helemaal verkeerd, wat ze gisteravond had gedaan.

'O, niets,' zei ze, en ze probeerde het luchtig te houden. 'Niet echt. Wat er altijd is. Ik kan gewoon niet slapen.'

'Heb je er nog steeds zo'n last van?'

Ze glimlachte naar hem en voelde het licht in de regendruppels in haar ogen vallen. Als groepsleider was ze ook trainer en dat betekende dat ze soms zelf het water in moest en onder aan de gezagsketen moest gaan staan om de anderen de kans te geven duikmeester te zijn. Eigenlijk stond dat haar niet aan. In haar hart was ze alleen gelukkig op dagen als vandaag, waarop ze Dundas in kon zetten als duikmeester. Hij had een zoon, Jonah, een volwassen zoon die geld van hem en zijn ex-vrouw stal om drugs te kopen, maar zijn vader toch alle schuldgevoelens gaf die Flea altijd van haar broer Thom kreeg. Zij en Dundas hadden veel gemeen.

‘Ja,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ik heb er nog steeds last van. Zelfs na al die tijd.’

‘Twee jaar,’ zei hij, en hij legde een hand onder haar arm en hielp haar overeind. ‘Dat is niet zo lang. Maar ik kan wel één ding noemen dat zou helpen.’

‘Wat dan?’

‘Iets eten, voor de verandering. Stom idee, dat weet ik, maar misschien kun je dan beter slapen.’

Ze glimlachte zwakjes, legde een hand op zijn schouder en liet zich helpen. ‘Je hebt gelijk. Ik kan beter even iets eten. Is er nog iets in de bus?’

2

13 MEI

The Station was het botenhuis van de politie geweest voordat het was verkocht en gerenoveerd, en daarom vond de nieuwe eigenaar dat het helemaal verkeerd zou zijn als hij nu niet iets voor hen wilde doen en de politie het gebouw niet zou laten gebruiken nu ze het nodig had. Hij had hun een kamer gegeven achter het restaurant, naast de keukens, waar het warmer was dan in het busje. Vroeger waren hier de kluisjes van het personeel geweest; nu was het de kleedkamer. Hun gewone kleren hingen aan haakjes en hun schoenen en tassen stonden onder de bank die langs de hele muur liep.

Terwijl Dundas even in de keukens ging neuzen, zette Flea haar zwarte tas neer en begon ze zich uit te kleden. Ze trok het droogpak en de thermische kleding tot aan haar middel naar beneden. Daarna hield ze de thermische kleding aan, maar rolde het droogpak tot op haar enkels en schopte haar duiklaarzen uit. Toen bleef ze even naar haar voeten zitten staren omdat ze alleen was en het zich kon veroorloven. Ze trok haar tenen op en duwde ze weer van zich af, inspecteerde de huid tussen haar tenen en wreef erover tot ze rood werd. Vliezen. Ze kreeg vliezen tussen haar te-

nen als een kikker. Ze zouden haar ‘kikkermeisje’ moeten noemen. Ze pakte het stuk huid tussen de grote teen en die ernaast en zette haar nagels erin. De pijn schoot door haar lichaam en liet haar hersenen wit oplichten, maar ze hield vast. Ze sloot haar ogen om zich erop te concentreren en liet de warmte rond haar aderen bewegen. De maatschappelijk werker van de politie had Flea bij hun halfjaarlijkse gesprek gezegd dat ze iemand haar voeten moest laten zien en moest praten over hoe dit probleem zich had ontwikkeld. En heb ik het goed? Wanneer heeft die aandoe-ning de kop opgestoken? Was dat niet rond de tijd van het ongeluk?

Maar ze had haar voeten aan niemand laten zien. Niet aan de maatschappelijk werker, niet aan de dokter. Op een dag zou ze er wel aan geopereerd moeten worden. Maar ze zou wachten tot ze pijn gingen doen of ze in haar bewegingen beperkt werd, of er iets anders gebeurde waardoor ze niet meer zou kunnen duiken.

Ze hoorde een geluid achter zich, rukte haar sokken uit de tas en trok ze snel aan. Dundas kwam binnen met een ciabatta in een papieren servetje met bloemetjespatroon en hij trok een wenkbrauw op toen hij haar in haar beha en naar beneden getrokken thermische kleding zag zitten, met haar handen beschermend om haar voeten.

‘Eh, zou je niet eens iets aantrekken? De waarnemend onderzoeksleider komt eraan om de boel door te praten. Ik heb hem verteld waar hij ons kon vinden.’

Ze trok een t-shirt aan, pakte een handdoek en begon haar haar stevig droog te wrijven. ‘Waar zit de onderzoeksleider dan?’

‘Die heeft een vergadering over Operatie Atrium en heeft geen belangstelling voor ons en een losse hand in de haven. Hij vindt dat de afdeling zware misdrijven zich hier niet druk om moet maken. Hij was twintig minuten geleden al weg.’

‘Blij toe. Ik mag hem niet,’ zei ze, terugdenkend aan de briefing die ze eerder hadden gehad. De onderzoeksleider was op zich oké geweest, maar ze was nooit de blik in zijn ogen vergeten toen hij haar drie jaar eerder voor het eerst had gezien bij een duikbriefing: precies als die van alle andere onderzoeksleiders, enigszins gede-

primeerd omdat hij had zitten wachten op iemand met enig gezag, iemand die vragen kon beantwoorden over het water, maar in plaats van een gezaghebbend iemand Flea had gekregen, een magere zesentwintigjarige vrouw met een dikke bos haar en blauwe kinderogen die zo ver uit elkaar stonden dat ze eruitzag alsof ze nog geen bankrekening kon openen, laat staan dat ze een lijk uit de modder in vier meter water kon trekken. Maar dat gebeurde bijna altijd als ze te maken had met leidinggevend. Aanvankelijk was het een uitdaging geweest. Nu werd ze er alleen nog maar nijdig van.

‘Nou?’ Ze liet de handdoek vallen. ‘Wie heeft de leiding over het onderzoek? Iemand uit Kingswood?’

‘Een nieuwe kerel. Iemand van wie ik nog nooit gehoord heb.’

‘Hoe heet hij?’

‘Dat weet ik niet meer. Hij klonk als zo’n uitgerangeerde oude Ierse dronkenlap. Van de oude stempel. Bier en afhaalmaaltijden. Hoge bloeddruk. Het type dat ieder jaar een jonger iemand met een vals identiteitsbewijs stuurt om zijn conditietest voor hem te doen.’

Ze glimlachte, keek naar haar armen en spande haar biceps. ‘Daar gaan we het nu niet over hebben. Over twee weken heb ik mijn jaarlijkse controle.’

‘Dus je moet naar Napier Miles, hoofdagent? Dan zou ik maar eens gaan eten.’ Hij stak haar de ciabatta toe. ‘Proteïnedrankjes. IJs. McDonald’s. Moet je jezelf nou eens zien zitten. Ondergewicht is het nieuwe overgewicht, wist je dat niet?’

Ze nam het broodje aan en begon te eten. Dundas keek toe. Vreemd dat hij zo beschermend was ten opzichte van haar terwijl zij zijn baas was. Dundas vond het tijdverspilling om tegen zijn zoon te preken. Dat bewaarde hij voor Flea. Ze kauwde en bedacht dat dit iemand was aan wie ze het kon vertellen, aan wie ze kon uitleggen wat er gaande was, wat er de vorige avond was gebeurd.

Ze probeerde de juiste woorden te vinden en op een rijtje te krijgen toen achter hen de deur openging en een stem zei: ‘Zijn jullie de duikers die de hand hebben gevonden?’

In de deuropening stond een man van midden dertig en gemiddelde lengte in een grijs pak en met een kop koffie uit de automaat in zijn hand. Hij had een vastberaden gezicht en een dikke bos kortgeknipt donker haar. 'Waar is hij?' vroeg hij, en hij leunde naar binnen met één hand tegen het kozijn om de kleedkamer door te kijken. 'Behalve jullie team is er verder niemand op de kade.'

Geen van hen zei iets.

'Hallo?'

Flea kwam met een schok weer tot zichzelf. Ze slikte de mondvol brood door en veegde haastig met de rug van haar hand de kruimels van haar lippen. 'Ja, sorry. En jij bent?'

'Inspecteur Jack Caffery. Waarnemend onderzoeksleider. Wie ben jij?'

'Dat is Flea,' zei Dundas. 'Hoofdagente Flea Marley.'

Caffery keek hem vreemd aan. Toen bestudeerde hij haar, en ze zag meteen dat hij zich inhield. Ze dacht wel te weten waarom. Mannen vonden het niet leuk om samen te werken met een vrouw die net een meter vijfenzestig was met haar duiklaarzen aan. Of anders had ze kruimels op haar t-shirt.

'Flea?' zei hij. '*Flea?*'

'Het is een bijnaam.' Ze stond op en stak haar hand uit. 'De naam is Phoebe Marley. Groepsleider Phoebe Marley.'

Hij keek neer op haar hand alsof hij nog nooit zoiets had gezien. Maar toen schudde hij hem stevig, alsof hij zich plotseling herinnerde waar hij zich bevond. Hij liet de hand snel los en zodra hij dat deed stapte Flea achteruit, uit zijn persoonlijke ruimte. Ze ging weer zitten en veegde nog eens onzeker langs haar t-shirt. Dat was weer zoiets dat haar altijd nijdig maakte. Ze was niet erg goed in de omgang met mannen. In ieder geval niet dit soort mannen. Ze deden haar denken aan dingen die ze achter zich had gelaten.

'En?' zei hij. '*Flea*. Waar is die hand die jullie uit het water hebben gevestig?'

'De lijkschouwer heeft hem laten gaan,' zei Dundas. 'Heeft niemand dat gezegd?'

‘Nee.’

‘Nou, het is zo. De LPD heeft hem door iemand naar Southmeads laten brengen. Maar daar zijn ze er morgen pas klaar mee.’

‘Halen jullie hier veel handen uit het water?’

‘Ja,’ zei Dundas. ‘We hebben een hele verzameling in Southmeads. Voeten, handen, een paar benen.’

‘Waar komen die dan vandaan?’

‘Voornamelijk van mensen die zelfmoord hebben gepleegd. Negen van de tien keer door in de Avon te springen. Die heeft een getijdenstroom waar je u tegen zegt en alles wordt behoorlijk gebeukt door bommen en afval. Er duiken hier voortdurend links en rechts restanten op.’

Caffery strekte zijn arm om op zijn horloge te kijken. ‘Oké, dan ben ik hier klaar.’

Hij had de deur al open en was al bijna buiten toen hij bleef staan, met zijn rug naar hen toe, zijn hand aan de deur en zijn gezicht naar de gang gekeerd. Misschien voelde hij dat de anderen hem zwijgend bekeken.

Na een paar tellen draaide hij zich weer om.

‘Wat?’ zei hij, kijkend van Dundas naar Flea en weer terug. ‘Iemand heeft zelfmoord gepleegd. Wat doen jullie daar anders altijd mee?’

‘Als we geen idee hebben waar het lijk is? Als we geen getuigen hebben?’

‘Ja?’

‘Dan wachten we tot het gaat drijven.’ Flea sprak het woord ‘drijven’ zachtjes uit: in het team werd het zo vaak gebezigd dat ze eraan gewend waren en soms vergaten wat het betekende: dat de rottingsgassen zich zover ophoopten in een lijk dat het naar het oppervlak kwam. ‘We wachten tot het gaat drijven en plukken het dan van het oppervlak. Met dit weer is dat over een paar weken.’

‘Dat dacht ik al. Zo doen ze het in Londen ook.’ Hij maakte weer aanstalten om te vertrekken, maar dit keer moest hij hebben gezien dat Dundas een blik op Flea wierp, want hij bleef weer staan. Hij deed de deur dicht en kwam de kamer weer in. ‘Oké,’

zei hij langzaam. 'Jullie proberen me iets te zeggen. Het enige probleem is dat ik geen idee heb wat het is.'

Flea haalde diep adem. Ze draaide haar stoel, zette haar ellebogen op haar knieën en boog iets naar voren om hem recht aan te kijken. 'Heeft de LPD niets gezegd? Heeft hij niet gezegd dat wij niet denken dat het iemand is die zelfmoord heeft gepleegd?'

'Je zei net dat jullie hier talloze zelfmoorden hebben.'

'Ja, in de Avon. Als die hand in de Avon had gelegen, hadden we het begrepen. Maar daar lag hij niet. Hij lag in de haven.'

Ze stond op en hield de stoel vast alsof die haar kon beschermen. Ze liet het niet merken, maar ze was zich ervan bewust dat hij lang en slank was onder zijn pak. Ze wist dat ze zou gaan starren of zoiets als ze nog dichterbij ging staan, want er waren haar al een paar dingen aan hem opgevallen, zoals het punt boven zijn kraag waar zijn stoppels begonnen door te komen. 'Wij zijn geen pathologen,' zei ze. 'We mogen eigenlijk niets zeggen. Maar er klopt iets niet.' Ze likte langs haar lippen en keek Dundas van opzij aan. 'Ik bedoel, ten eerste heeft de hand nog geen dag in het water gelegen. Een lichaam wordt in ruw water pas uit elkaar geslagen als het al een hele tijd heeft gedreven. Die hand was daar veel te vers voor.'

Caffery hield zijn hoofd schuin en trok zijn wenkbrauwen op.

'Ja. En als die hand door dieren was afgebeten, vissen of misschien de havenratten, dan zouden er allemaal tandafdrukken in staan. Die zijn er niet. De enige verwonding is...' – ze stak haar hand op en omcirkelde de pols met een duim en een vinger – '... hier. Waar hij van de arm is losgeraakt. De LPD is het met me eens.'

Caffery stond naar haar haar te kijken en naar de magere armen in de thermische kleding. Dat haatte ze. Ze had altijd het gevoel dat ze niet goed in haar vel zat als ze zich op het droge bevond, waar andere mensen beschaafd omgingen met hun relaties, en dat was waarom ze zich onder water altijd beter zou voelen. Mam, dacht ze. Mam, jij weet hoe dit moet. Jij weet hoe je er normaal uit moet zien, niet zo nors als ik.

'Nou,' zei hij, en hij keek haar bedachtzaam aan. 'Wat kan een

dergelijke verwonding veroorzaakt hebben?’

‘Misschien een ongeluk op een boot. Maar dat gebeurt altijd verderop, in de riviermond. Dan zijn er nog de mensen die van Clifton Bridge springen. Wij noemen die brug de zelfmoordbrug. Als iemand hier in het water springt, is het negen van de tien keer van die brug. Het komt wel voor dat ze de rivier op en af worden gesleurd en soms, heel soms, als het tij goed is, komen ze een heel eind stroomopwaarts terecht.’ Ze haalde haar schouders op. ‘In theorie zal het wel mogelijk zijn dat iemand van de brug springt, wordt verminkt door een boot in de rivier en dat een losse hand langs de sluizen komt en in de haven terechtkomt. Of omhooggaat door de Cut.’ Ze streek haar haar achter haar oren. ‘Maar niet echt. Het is onmogelijk.’

‘Onmogelijk,’ zei Dundas. ‘Een kans van een op miljoen. En zelfs als de hand uit de Frome is gekomen of hogerop uit de Avon, om dan door de sluizen bij Netham en in het aanvoerkanaal te belanden...’

‘Dat kan alleen zijn gebeurd als er stroming stond in de haven, en dat gebeurt alleen als de sluis open is.’

‘Wat de laatste twee dagen maar één keer gebeurd is. Nadat iemand had gemeld dat hij de hand had gezien. We hebben het gecontroleerd.’

‘Dus jullie willen zeggen dat hij erin gegooid is?’

‘Wij zeggen helemaal niets. Dat is niet aan ons.’

‘Maar de hand is in het water gegooid?’

Ze keken elkaar even aan. ‘Het is niet aan ons om dat te zeggen,’ zeiden ze tegelijk.

Caffery keek van Flea naar Dundas en weer terug. ‘Oké,’ zei hij. ‘De hand is in het water gegooid.’ Hij keek nog eens op zijn horloge. ‘Goed dan, tot hoe laat hebben jullie tweeën vandaag dienst? Wat moet ik doen om jullie in het water te houden?’

‘O, daar zou ik me maar geen zorgen over maken als ik jou was.’ Dundas glimlachte, haalde zijn regenjas van de haak en trok hem aan. ‘We hebben ons nog niet afgemeld bij de havenmeester. En we hebben altijd zin in overuren. Nietwaar, hoofdagent?’